

Arrest

**nr. 337 040 van 2 december 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN OVERBERGHE *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 19 februari 2019 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat verzoekster niet kwam opdagen voor haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd dit beschermingsverzoek afgesloten. Op 28 april 2023 dient verzoekster onderhavig, tweede, verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 maart 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het christelijke geloof, en op 26 september 2003 geboren te Luanda (Angola). Rond uw zes jaar verliet uw vader Angola en kwam hij naar België (CG 10/XXXXX J.A.W.). U woonde bij uw moeder en stiefvader. Zij gingen echter uit elkaar, maar u bleef bij uw stiefvader wonen. Vanaf uw zeven jaar werd u lastiggevalen door mensen die op bezoek kwamen bij uw stiefvader. U werd ook aangerand door een kennis van uw stiefvader. U vroeg vervolgens om bij uw moeder te gaan wonen, rond uw tien jaar. Daar was de situatie gespannen tussen uw moeder en nieuwe stiefvader. Zij was ook net bevallen van uw broer. Anderhalf of twee jaar later verhuisde u naar uw paternale grootouders. Zij waren echter te oud om voor u te zorgen, dus drie of vier maanden later, toen het schooljaar zou beginnen, nam uw tante A.S. u in huis (C. 2), opdat u naar school zou kunnen gaan, wat gefinancierd werd door uw vader. U liep school tot de zesde graad, totdat u Angola verliet.

Op 22 of 23 december 2018 stelde uw tante dat u naar uw vader zou reizen. Hij had u reeds lang gezegd dat u naar België zou komen. Op 26 december 2018 reisde u met behulp van een paspoort op de naam P.S.P. naar België. Op 19 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in, als minderjarige. Gezien er geen gevolg werd gegeven aan de oproeping om op de Dienst Vreemdelingenzaken te verschijnen, werd uw verzoek afgesloten. Pas op 28 april 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: (1) documenten m.b.t. kinderopvang en uw scholing in België (kopie); (2) uw Angolese geboorteakte en boletim de nascimento (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U wenst niet naar Angola terug te keren, omdat u in België een betere toekomst voor uzelf en uw dochter zal hebben, namelijk meer werkgelegenheid, betere gezondheidszorg en betere scholing. (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 05/03/2025, hierna NPO, p. 15-17).

Er moet opgemerkt worden dat u uw asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U arriveerde in België rond 26 december 2018. U diende vervolgens pas bijna twee maanden later een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2019. U was op dat moment nog minderjarig. Gezien er geen gevolg werd gegeven aan de oproeping om op Dienst Vreemdelingenzaken te verschijnen voor een interview, werd uw verzoek afgesloten. Pas op 28 april 2023, wendde u zich opnieuw tot de Belgische asielinstanties. U verklaart hierover dat u uw eerste oproepingsbrief nooit had gekregen, want dat deze bij uw vader kwam. U had vervolgens gehoord van de vriendin van uw vader dat hij uw asielprocedure had stopgezet, maar vernam vervolgens rond 2021 dat dit een leugen was, want dat uw vader dit niet kon doen. Geïnformeerd waarom u op dat moment dan niet uw asielprocedure heeft verdergezet: “op dat moment had ik geen contact meer met vader, maar wel nog contact met mensen van de kerk en onze kringen. Ik wist zelf niet of het mocht om terug te komen vragen. Ik was een beetje bang om te vragen wat er dan kon gebeuren. Ik deed gewoon mijn eigen ding en was even aan het wachten. “ U dient wel toe te geven dat u zich bij niemand heeft geïnformeerd over uw mogelijkheden, tot een aantal jaar later. U stelt dan dat “na de bevalling van dochter, dacht ik dan dat het toch beter was om mijn procedure toch verder te zetten, zodat ik eventueel kan studeren en voor haar enz.” (NPO, p. 13-14). Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. **Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, haar vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk (opnieuw) aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.**

Er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde redenen **louter van persoonlijke en socio-economische aard** zijn, en die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het licht van uw terugkeer naar Angola, wenst het CGVS nog enkele elementen aan te stippen die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en familiaal netwerk in Angola. U liep school tot de zesde graad in Angola (NPO, p. 6, 9), en zette uw scholing in België verder (NPO, p. 16; zie groene map). U heeft nog familie in Angola (NPO, p. 15), en bent hiermee ook in contact (o.a. moeder, stiefzussen, broers en zussen, grootvader) alsook met vrienden (NPO, p. 7, 10, 11). In het verleden woonde u ook reeds in bij verscheidene familieleden (NPO, p. 5-9). Uw vader financierde toen uw studies in Angola (NPO, p. 6, 9) – u geeft weliswaar aan dat jullie relatie nu minder goed is nadat hij problemen veroorzaakte met uw eerste verzoek, maar jullie

zijn wel nog steeds in contact (NPO, p. 14). U heeft een partner (Congoles nationaliteit) in België, die ook de vader is van uw dochter (NPO, p. 10-11) – u heeft met hem nog niet gesproken over een eventuele terugkeer naar Angola, enkel om misschien op vakantie te gaan (NPO, p. 16).

U heeft in hoofde van uw dochter in België geen eigen vrees bij terugkeer naar Angola ingeroepen, u verwees louter naar dezelfde socio-economische problemen die u inriep (NPO, p. 17) waarover eerder reeds werd vastgesteld dat ze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Tot slot, wenst het CGVS ook nog te wijzen op het gegeven dat, volgens uw verklaringen, uw vader Angola ook om socio-economische overwegingen heeft verlaten (NPO, p. 10, 12).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De neergelegde Angolese geboorteakte en ‘boletim de nascimento’ (zie groene map; NPO, p. 3) staven uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 april 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “de Herschikte Kwalificatierichtlijn”, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 2, (c) van het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen en van “het Verdrag inzake de Rechten van het Kind”.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een door haar ingediende regularisatieaanvraag met stukkenbundel toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart dat zij in Angola werd aangerand en dat zij in België een betere toekomst voor haar en haar dochter zoekt. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald het op zoek gaan naar een betere toekomst voor haar en haar dochter, hetgeen van louter socio-economische aard is, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolgung’ in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoekster ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Er moet opgemerkt worden dat u uw asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U arriveerde in België rond 26 december 2018. U diende vervolgens pas bijna twee maanden later een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2019. U was op dat moment nog minderjarig. Gezien er geen gevolg werd gegeven aan de oproeping om op Dienst Vreemdelingenzaken te verschijnen voor een interview, werd uw verzoek afgesloten. Pas op 28 april 2023, wendde u zich opnieuw tot de Belgische asielinstanties. U verklaart hierover dat u uw eerste oproepingsbrief nooit had gekregen, want dat deze bij uw vader kwam. U had vervolgens gehoord van de vriendin van uw vader dat hij uw asielprocedure had stopgezet, maar vernam vervolgens rond 2021 dat dit een leugen was, want dat uw vader dit niet kon doen. Geïnformeerd waarom u op dat moment dan niet uw asielprocedure heeft verdergezet: “op dat moment had ik geen contact meer met vader, maar wel nog contact met mensen van de kerk en onze kringen. Ik wist zelf niet of het mocht om terug te komen vragen. Ik was een beetje bang om te vragen wat er dan kon gebeuren. Ik deed gewoon mijn eigen ding en was even aan het wachten. “ U dient wel toe te geven dat u zich bij niemand heeft geïnformeerd over uw mogelijkheden, tot een aantal jaar later. U stelt dan dat “na de bevalling van dochter, dacht ik dan dat het toch beter was om mijn procedure toch verder te zetten, zodat ik eventueel kan studeren en voor haar enz.” (NPO, p. 13-14). Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. **Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, haar vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk (opnieuw) aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.**

Er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde redenen **louter van persoonlijke en socio-economische aard zijn**, en die als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het licht van uw terugkeer naar Angola, wenst het CGVS nog enkele elementen aan te stippen die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en familiaal netwerk in Angola. U liep school tot de zesde graad in Angola (NPO, p. 6, 9), en zette uw scholing in België verder (NPO, p. 16; zie groene map). U heeft nog familie in Angola (NPO, p. 15), en bent hiermee ook in contact (o.a. moeder, stiefzussen, broers en zussen, grootvader) alsook met vrienden (NPO, p. 7, 10, 11). In het verleden woonde u ook reeds in bij verscheidene familieleden (NPO, p. 5-9). Uw vader financierde toen uw studies in Angola (NPO, p. 6, 9) – u geeft weliswaar aan dat jullie relatie nu minder goed is nadat hij problemen veroorzaakte met uw eerste verzoek, maar jullie zijn wel nog steeds in contact (NPO, p. 14). U heeft een partner (Congolesische nationaliteit) in België, die ook de vader is van uw dochter (NPO, p. 10-11) – u heeft met hem nog niet gesproken over een eventuele terugkeer naar Angola, enkel om misschien op vakantie te gaan (NPO, p. 16).

U heeft in hoofde van uw dochter in België geen eigen vrees bij terugkeer naar Angola ingeroepen, u verwees louter naar dezelfde socio-economische problemen die u inriep (NPO, p. 17) waarover eerder reeds werd vastgesteld dat ze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Tot slot, wenst het CGVS ook nog te wijzen op het gegeven dat, volgens uw verklaringen, uw vader Angola ook om socio-economische overwegingen heeft verlaten (NPO, p. 10, 12).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De neergelegde Angolese geboorteakte en ‘boletim de nascimento’ (zie groene map; NPO, p. 3) staven uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 april 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster stelt dat zij een kwetsbaar profiel heeft omwille van hetgeen zij in Angola meemaakte, namelijk dat zij seksueel werd misbruikt door kennissen van haar voormalige stiefvader en dat zij er geen stabiel gezinsleven kende, dient erop gewezen dat – hoewel betreurenswaardig – deze elementen op zich niet aantonen dat verzoekster dermate getraumatiseerd is dat hieruit *an sich* een nood aan internationale bescherming zou kunnen worden afgeleid. Verzoekster betoogt dat met haar kwetsbaar profiel onvoldoende of geen rekening werd gehouden, doch zij laat na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou kunnen blijken dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming, dan wel hoe dit op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou werpen.

Waar zij betoogt dat zij omwille van haar jonge leeftijd ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming niet in staat was om deze asielpprocedure op te volgen, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij aan het afwachten was, dat zij zich aanvankelijk bij niemand heeft geïnformeerd over het verloop van haar procedure (hoewel zij contacten stelt te hebben gehad "*via mensen van de kerk en onze kringen*") en dat zij er pas na de bevalling van haar dochter aan dacht om haar procedure verder te zetten voor haar dochter en opdat zij zou kunnen studeren. Hieruit blijkt dat verzoeksters afwachtende houding niet louter is ingegeven door haar jeugdige leeftijd en dat zij wel degelijk omwille van louter socio-economische redenen om internationale bescherming verzoekt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft opgebouwd en dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop het niet het doel is van de procedure om internationale bescherming om het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak maakt op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in en beperkt zich tot een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota ingaat op haar integratie in België, dient erop gewezen dat dit een nieuw middel betreft dat uit de debatten dient te worden geweerd. Immers had dit betoog reeds eerder kunnen worden aangevoerd in het verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen in het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. Waar in deze aanvullende nota aldus nieuwe middelen worden ontwikkeld, worden deze uit de debatten geweerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de mate van verzoeksters integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal, noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster. De bij verzoeksters aanvullende nota gevoegde regularisatieaanvraag doet aan het voorgaande dan ook geen afbreuk.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De landeninformatie opgenomen in het verzoekschrift stelt weliswaar dat er in Angola sprake is van geweld tegen burgers, doch er kan niet uit worden afgeleid dat dit geweld dient te worden beschouwd als willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in voormeld artikel 48/4, § 2, c).

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER